

Sygn. akt II KO 32/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **J.B.**

oskarżonego z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 czerwca 2021 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 6 kwietnia 2021 r., sygn. akt V KK (...)

w przedmiocie przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Przed Sądem Rejonowym w W. zawisła sprawa dotycząca oskarżonego J.B. oskarżonego o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Powołanym wyżej wnioskiem wystąpiono, w trybie art. 37 k.p.k., o przekazanie tej sprawy innemu równorzędnemu sądowi – Sądowi Rejonowemu w G. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, gdyż jak wskazano w jego uzasadnieniu, przemawia za tym w szczególności zły stan zdrowia psychicznego oskarżonego, który może stać się przyczyną obstrukcji w rozpoznaniu sprawy oraz realizacji podstawowych praw oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek jest niezasadny.

Zgodnie z treścią art. 37 k.p.k. Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Z utrwalonego w tej materii orzecznictwa jednoznacznie wynika, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy sądowi innemu niż właściwy również wtedy, gdy nie jest możliwe - z uwagi na zły stan zdrowia oskarżonego - rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy. Okoliczność ta winna być jednak w każdym wypadku przedmiotem wieloaspektowej analizy w kontekście realizacji prawa oskarżonego do sądu oraz sprawności postępowania, gdyż z reguły te dwa elementy mogą prowadzić do konieczności odstępstwa od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy. Wyjątkowość regulacji zawartej w art. 37 k.p.k. nie może prowadzić do jego zastosowania wtedy, gdy stan zdrowia oskarżonego nie jest na tyle ciężki, by w ogóle utrudniał rozpoznanie sprawy w sądzie właściwym miejscowo lub właściwym z delegacji, jak również wtedy, gdy jest on wprowadzie ciężki, jednakże utrudnia rozpoznanie sprawy w takim samym stopniu w każdym potencjalnie właściwym sądzie.

Okoliczności związane ze stanem zdrowia psychicznego J.B. nie uzasadniają przekazania sprawy zgodnie z treścią art. 37 k.p.k. do innego równorzędnego sądu. Jak wynika bowiem z opinii sądowo-psychiatrycznej z 23 lutego 2021 r. (k. 350), w aktualnym stanie psychicznym oskarżony może brać udział w toczącym się postępowaniu karnym z pomocą obrońcy (z uwagi na zaburzenia depresyjne). Oskarżony udzielił pełnomocnictwa do reprezentacji własnych interesów procesowych obrońcy z terenu w., dlatego sugestie wnioskującego Sądu o związanym z tym ograniczeniu realizacji prawa do obrony są bezpodstawne.

Na tym etapie postępowania nie można także wysnuć kategorycznego wniosku, że rozpoznanie sprawy napotka na realne utrudnienia związane ze stanem zdrowia oskarżonego. Oczywiście jest, że znaczące nasilenie zaburzeń depresyjnych, które obecnie u oskarżonego określono jako umiarkowane, jak również potrzeba hospitalizacji wymienionego, być może stanowić będą – o ile w ogóle wystąpią – możliwą przeszkodę w osobistym uczestnictwie oskarżonego w rozprawie, jak wskazuje doświadczenie także tej sprawy, zupełnie jednak

niezwiązaną z miejscem jej rozpoznania. Już z tego powodu nie ma racjonalnych podstaw do rezygnacji z rozpoznania sprawy oskarżonego przez Sąd Rejonowy w W., który jest wprawdzie znacząco oddalony od jego miejsca zamieszkania, lecz – co równie istotne – bardzo dobrze skomunikowanym z tym miejscem. Sama odległość miejsca zamieszkania oskarżonego od Sądu aktualnie właściwego, ani stan jego zdrowia z pewnością nie będą zatem stanowiły samoistnej przeszkody w uczestnictwie oskarżonego w rozprawie, o ile będzie on wyrażał wolę w tym zakresie. Podnoszone we wniosku ograniczenia ruchowe oskarżonego (poruszanie się o kuli) także nie stanowią wystarczającego argumentu wskazującego na utrudnienia w poruszaniu się, skoro jak wynika z akt sprawy odbywa on podróże za granicę (pismo, k. 347).

Pamiętać również należy, że przedmiotowa sprawa trafiła do Sądu Rejonowego w W. na skutek decyzji podjętej w trybie art. 36 k.p.k. z Sądu Rejonowego w G., gdyż większość świadków podlegających wezwaniu zamieszkuje w blisko aktualnie właściwego Sądu, co słusznie doprowadziło do wniosku, iż sprawność postępowania w większym stopniu będzie zapewniona, gdy będzie się ono toczyć przed aktualnie właściwym Sądem. Na zakończenie wspomnieć również należy, że obecnie obowiązujące przepisy dopuszczają także możliwość uczestnictwa oskarżonego w rozprawie na odległość (art. 374 § 3 k.p.k.). Także zatem ten aspekt procesowy winien obecnie być brany pod uwagę przy występowaniu przez sądy do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k. Z postanowienia inicjującego niniejsze postępowanie nie wynika natomiast, by Sąd Rejonowy w W. rozważał możliwość zastosowania art. 374 § 3 k.p.k. w kontekście zapewnienia oskarżonemu prawa do sądu. Oczywiście jest jednak, że rozważenie tego aspektu prowadzenia postępowania, nie doprowadziłoby do dostarczenia argumentów za sformułowaniem wnioskiem.

Powołane wyżej okoliczności prowadzą zatem do konkluzji, że w sprawie stanowiącej podstawę do złożenia wniosku w trybie art. 37 k.p.k. nie zostały spełnione przesłanki z tego przepisu, a to powoduje, że wniosek Sądu Rejonowego w W. nie mógł zostać uwzględniony.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

